

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Σαράντα Δύο

Συνδεδεικτοί Κρίκοι

Jeff Pippenger

2024-01-06

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν προφήτης-συνδεδεικτός κρίκος.

«Ο προφήτης Ιωάννης ήταν ο συνδεδεικτός κρίκος μεταξύ των δύο οικονομιών. Ως εκπρόσωπος του Θεού παρουσιάστηκε για να καταδείξει τη σχέση του νόμου και των προφητών προς τη χριστιανική οικονομία. Ήταν το μικρότερο φως, το οποίο επρόκειτο να ακολουθηθεί από ένα μεγαλύτερο. Ο νους του Ιωάννη φωτίστηκε από το Άγιο Πνεύμα, ώστε να διαχέει φως επάνω στον λαό του· αλλά κανένα άλλο φως δεν έλαμψε ποτέ ούτε θα λάμψει ποτέ τόσο καθαρά επάνω στον πεσμένο άνθρωπο όσο εκείνο που εξέπεμψε η διδασκαλία και το παράδειγμα του Ιησού. Ο Χριστός και η αποστολή Του είχαν γίνει κατανοητά μόνο αμυδρά, όπως προτυπώνονταν στις σκιώδεις θυσίες. Ακόμη και ο Ιωάννης δεν είχε κατανοήσει πλήρως τη μέλλουσα, αθάνατη ζωή διά του Σωτήρος». Η Ζωή του Χριστού, 220.

Ο Ιησούς ήταν επίσης ένας προφήτης-συνδεδεικτός κρίκος.

«Ο Χριστός έχει ανοίξει τον δρόμο από τη γη προς τον ουρανό. Αποτελεί τον συνδεδεικτό κρίκο μεταξύ των δύο κόσμων. Φέρνει στον άνθρωπο την αγάπη και τη συγκατάβαση του Θεού, και ανυψώνει τον άνθρωπο, διά των αξιών Του, ώστε να ανταποκριθεί στη συμφιλίωση του Θεού. Ο Χριστός είναι η οδός, η αλήθεια και η ζωή. Είναι επίπονο έργο να ακολουθεί κανείς, βήμα προς βήμα, με κόπο και βραδύτητα, προς τα εμπρός και προς τα άνω, στην οδό της καθαρότητας και της αγιότητας. Αλλά ο Χριστός έχει κάνει άφθονη πρόβλεψη, ώστε να μεταδίδει νέα ζωτικότητα και θεία δύναμη σε κάθε προοδευτικό βήμα της θείας ζωής. Αυτή είναι η γνώση και η εμπειρία που όλοι όσοι εργάζονται στο γραφείο επιθυμούν, και πρέπει να έχουν, διαφορετικά καθημερινά επιφέρουν όνειδος στην υπόθεση του Χριστού». Testimonies, τόμος 3, σ. 193.

Το προφητικό έργο του Ιωάννη του Βαπτιστή περιλάμβανε τη σύνδεση της οικονομίας του επίγειου με το επουράνιο αγιαστήριο. Τα πρώτα λόγια που είπε ο Ιωάννης όταν είδε για πρώτη φορά τον Ιησού ήταν:

Την επόμενη ημέρα ο Ιωάννης βλέπει τον Ιησού να έρχεται προς αυτόν και λέγει· Ιδού ο Αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτία του κόσμου. Ιωάννης 1:29.

Αλλ' ενώ ο Ιωάννης έμελλε να προσδιορίσει τη μετάβασιν από τὸν ἀρχαῖον Ἰσραὴλ εἰς τὸν πνευματικὸν Ἰσραὴλ, ἡ κατανόησις του τῆς μεταβάσεως ἐκείνης ἦτο περιορισμένη.

«Εἶπεν ὁ Χριστός, δικαίων τὸν Ἰωάννην· “Ἀλλὰ τί ἐξήλθετε νὰ ἴδητε; Προφήτην; ναί, σὰς λέγω, καὶ περισσότερον ἀπὸ προφήτην.” Ὁ Ἰωάννης δὲν ἦταν μόνον προφήτης γιὰ νὰ προλέγη μέλλοντα γεγονότα, ἀλλὰ ἦταν τέκνον τῆς ἐπαγγελίας, πεπληρωμένος μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τῆ γέννησός του, καὶ χειροτονημένος ἀπὸ τὸν Θεὸν γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἰδιαίτερον ἔργον ὡς μεταρρυθμιστής, προετοιμάζοντας λαὸν γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ προφήτης

Ἰωάννης ἦταν ὁ συνδετικός κρίκος μεταξύ τῶν δύο οἰκονομιῶν.»

Ἡ θρησκεία των Ἰουδαίων, ὡς συνέπεια τῆς αποστασίας τους ἀπὸ τὸν Θεό, συνίστατο κατὰ τὸ πλείστον σὲ τελετουργίες. Ὁ Ἰωάννης ἦταν τὸ μικρότερο φῶς, τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ ἀκολουθηθεῖ ἀπὸ ἓνα μεγαλύτερο φῶς. Ἦταν νὰ κλονίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ στὶς παραδόσεις τους, νὰ φέρει τὶς ἀμαρτίες τους στὴ μνήμη τους καὶ νὰ τους ὀδηγήσει σὲ μετάνοια, ὥστε νὰ εἶναι προετοιμασμένοι νὰ ἐκτιμήσουν τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Θεός κοινοποίησε στὸν Ἰωάννη διὰ τῆς ἐμπνευσης, φωτίζοντας τὸν προφήτη, ὥστε νὰ ἀπομακρύνει τὴ δεισιδαιμονία καὶ τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὶς διάνοιες τῶν εὐλικρινῶν Ἰουδαίων, τὰ ὁποῖα, ἐξαιτίας ψευδῶν διδασκαλιῶν ἐπὶ γενεές, εἶχαν συσσωρευθεῖ ἐπάνω τους.

«Ὁ ἐλάχιστος μαθητὴς ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸν Ἰησοῦ, ποὺ υπῆρξε μάρτυρας τῶν θαυμάτων Του, καὶ ἀκούσε τὰ θεϊκὰ Του διδάγματα διδασκαλίας, καὶ ἀκούσε τὰ παρηγορητικὰ λόγια ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ τὰ χεῖλη Του, ἦταν περισσότερο προνομιούχος ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Βαπτιστή, διότι εἶχε καθαρότερο φῶς. Κανένα ἄλλο φῶς δὲν ἔλαμψε, οὔτε θὰ λάμψει ποτέ, ἐπάνω στὴ διάνοια τοῦ ἀμαρτωλοῦ, πεπτωκότος ἀνθρώπου, παρὰ μόνον ἐκεῖνο ποὺ μεταδόθηκε καὶ μεταδίδεται μέσω Ἐκείνου ποὺ εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστός καὶ ἡ ἀποστολή Του εἶχαν γίνει κατανοητὰ μόνον ἀμυδρὰ μέσω τῶν σκιωδῶν θυσιῶν. Ἀκόμη καὶ ὁ Ἰωάννης νόμιζε ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ θὰ ἦταν στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ὅτι θὰ ἐγκαθίδρυε μίαν πρόσκαιρη βασιλεία, τῆς ὁποίας οἱ υπῆκοοι θὰ ἦσαν ἄγιοι.» Review and Herald, 8 Ἀπριλίου 1873.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἦταν ἐπίσης ἓνας προφήτης-συνδετικός κρίκος, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ προσδιορίσει τὶς προφητικὲς ἐφαρμογές τῆς κατὰ γράμμα μετὰβασης πρὸς τὸ πνευματικόν. Κατανοοῦσε ὅτι ἡ κατὰ γράμμα Ἱερουσαλήμ δὲν ἦταν πλέον ἡ Ἱερουσαλήμ τῆς προφητείας, διότι τότε εἶχε μεταβεῖ στὴν ἐπουράνια Ἱερουσαλήμ.

Διότι ἡ Ἄγαρ εἶναι τὸ ὄρος Σινά στὴν Ἀραβία καὶ ἀντιστοιχεῖ στὴν Ἱερουσαλήμ ποὺ ὑπάρχει τώρα, καὶ εἶναι σὲ δουλεία μαζί με τὰ παιδιά τῆς. Ἀλλὰ ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ εἶναι ἐλεύθερη, ἡ ὁποία εἶναι μητέρα ὅλων μας. Γαλάτας 4:25, 26.

Στὸ δεύτερο κεφάλαιο τῆς Β΄ Θεσσαλονικεῖς, τὸ ὁποῖο ἐξετάζουμε, ὁ Παῦλος προσδιόρισε ὅτι ἡ κυριολεκτικὴ εἰδωλολατρικὴ Ρώμη ἦταν ἡ δύναμη ποὺ συγκρατοῦσε τὴν πνευματικὴ παπικὴ Ρώμη ἀπὸ τὸ νὰ ἀνέλθει στὸν θρόνο μέχρι τὸ ἔτος 538. Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ προσδιορίζει ὅτι ὁ «ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας», ὁ ὁποῖος κάθεται στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ, ἦταν ὁ ἴδιος «βασιλεὺς» τὸν ὁποῖον ὁ Δανιὴλ προσδιόρισε στὸ ἐνδέκατο κεφάλαιο, ἐδάφιο τριάντα ἕξι. Ἡ ἀπόδειξη ὅτι ὁ «βασιλεὺς τοῦ βορρά» στὶς τελευταῖες ἕξι περικοπές τοῦ ἐνδεκάτου κεφαλαίου τοῦ Δανιὴλ εἶναι ὁ παπισμὸς, κατέστη τὸ κλειδί γιὰ τὴν ἐδραίωση τοῦ πλαισίου τῆς ἀλήθειας ποὺ χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Future for America μέσω τῆς ἀύξησης τῆς γνώσης τὸ 1989.

Στὸ ἴδιο κεφάλαιο, ὁ Παῦλος προσδιόρισε τὸ ἔργο τῆς εἰδωλολατρικῆς Ρώμης, ἡ ὁποία συγκρατοῦσε τὴν ἀνοδο τοῦ παπισμοῦ, ἕως τὸν καιρὸ ποὺ ἡ εἰδωλολατρικὴ Ρώμη θὰ ἀπομακρυνόταν, καὶ ἔτσι προσδιόρισε ὅτι «τὸ καθημερινόν» στὸ βιβλίον τοῦ Δανιὴλ ἦταν ἡ εἰδωλολατρικὴ Ρώμη. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἔγινε τὸ ἴδιο τὸ κλειδί γιὰ τὴ θεμελίωση τοῦ πλαισίου τῆς ἀλήθειας, τὸ ὁποῖο παρήγαγε τὴν ἀύξηση τῆς γνώσεως τὸ 1798.

Στην ιστορία του Γουίλλιαμ Μίλλερ, το μήνυμα διακηρύχθηκε όταν επρόκειτο να λάβει χώρα μια μετάβαση από το φιλαδελφικό προς το λαοδικειακό κίνημα. Στην ιστορία του Future for America, η μετάβαση από ένα λαοδικειακό κίνημα προς το φιλαδελφικό κίνημα λαμβάνει τώρα χώρα.

Η αλήθεια που εξέθεσε ο Παύλος στη Β΄ Θεσσαλονικείς, η οποία προσδιόριζε τη μετάβαση από τη κατά γράμμα ειδωλολατρική Ρώμη στη πνευματική παπική Ρώμη, έγινε το πλαίσιο της προφητικής κατανόησης του Μίλλερ. Τόσο ο Ιωάννης ο Βαπτιστής όσο και ο Παύλος εγέρθηκαν για να εξηγήσουν τη μετάβαση από το κατά γράμμα στο πνευματικό. Ο Ουίλλιαμ Μίλλερ προτυπωνόταν από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, και στο έργο του ήταν ουσιώδες να αναγνωρίσει τη σχέση και τη μετάβαση της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης, τη μετάβαση την οποία ο Ιωάννης εγέρθηκε να προσδιορίσει.

Υπάρχουν πέντε αναφορές στο «παντοτινό» στο βιβλίο του Δανιήλ, και αυτές πάντοτε προηγούνται ενός συμβόλου της παπικής εξουσίας. Στο πλαίσιο της προφητικής μετάβασης που εξετάζουμε, και οι πέντε αναφορές περιλαμβάνουν τη μετάβαση από την κατά γράμμα Ρώμη στην πνευματική Ρώμη. Το «παντοτινό» στο βιβλίο του Δανιήλ είναι μία από τις αλήθειες που παριστάνονται επάνω στις δύο πλάκες του Αββακούμ, και επομένως είναι μια θεμελιώδης αλήθεια που έπρεπε να υπερασπισθεί· μια αλήθεια η οποία τελικώς θα καλυπτόταν από ψευδή και παραχαραγμένα πετράδια και νομίσματα. Δεν είναι τυχαίο ότι κάθε αλήθεια που παριστάνεται επάνω στα δύο ιερά διαγράμματα έχει άμεσες θεόπνευστες επικυρώσεις μέσα στα γραπτά της Έλλεν Γουάιτ. Το να απορρίπτει κανείς οποιαδήποτε από τις θεμελιώδεις αλήθειες (συμπεριλαμβανομένου του «παντοτινού»), σημαίνει ότι ταυτοχρόνως απορρίπτει την εξουσία του Πνεύματος της Προφητείας.

«Τότε είδα, σε σχέση με το “Καθημερινόν”, ότι η λέξη “θυσία” προστέθηκε από τη σοφία των ανθρώπων και δεν ανήκει στο κείμενο· και ότι ο Κύριος έδωσε τη σωστή αντίληψη περί αυτού σε εκείνους που κήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήταν ενωμένοι ως προς τη σωστή αντίληψη του “Καθημερινού”· αλλά από το 1844, μέσα στη σύγχυση, έχουν υιοθετηθεί άλλες απόψεις, και ακολούθησαν σκότος και σύγχυση.» Review and Herald, November 1, 1850.

Εκείνοι «που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως» κατανοούσαν «το διαπαντός» ως σύμβολο του παγανισμού και/ή της ειδωλολατρικής Ρώμης. Η κατανόησή τους περιλάμβανε επίσης το γεγονός ότι αντιλαμβάνονταν πως η λέξη «θυσία» δεν ανήκε στο χωρίο του Δανιήλ, όπου είχε προστεθεί από τους μεταφραστές (διά ανθρωπίνης σοφίας) της Βίβλου του Βασιλέως Ιακώβου. Η πρωτοπόρος κατανόηση περιλάμβανε επίσης ότι «το διαπαντός» παρουσιαζόταν πάντοτε σε συνάφεια με ένα από τα δύο σύμβολα της παπικής εξουσίας, και ότι ο παγανισμός («το διαπαντός») πάντοτε προηγείτο του παπικού συμβόλου. Πάντοτε προσδιορίζονταν κατά την ακολουθία με την οποία εισέρχονταν στην προφητική ιστορία. Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως ουδέποτε παρεκκλίνουν από την ιστορική ακολουθία κατά την οποία ο παγανισμός προηγείται του παπισμού, και όταν το βιβλίο της Αποκαλύψεως εισάγει την τρίτη ερμηωτική δύναμη, τον ψευδοπροφήτη, η ακολουθία αυτή τηρείται πάντοτε.

Χωρίς τη διδασκαλία του Παύλου ότι τα κυριολεκτικά στοιχεία της προφητείας μεταβλήθηκαν σε πνευματικά κατά τη χρονική περίοδο του σταυρού, προκύπτει ένα δίλημμα σε σχέση με την πρόρρηση του Χριστού περί της καταστροφής της Ιερουσαλήμ, η οποία απαντά σε όλα τα Ευαγγέλια εκτός του Ιωάννη. Τα δύο σύμβολα του παπισμού που συνδέονται με «την καθημερινή» στο βιβλίο του Δανιήλ είναι το βδέλυγμα της ερημώσεως και η παράβαση της ερημώσεως. Αυτά τα δύο σύμβολα αντιπροσωπεύουν το χάραγμα του θηρίου (το βδέλυγμα) και την εικόνα του θηρίου (την παράβαση).

Η παράβαση που επιτρέπει στον παπισμό να φονεύει εκείνους τους οποίους θεωρεί αιρετικούς είναι ο συνδυασμός εκκλησίας και κράτους, με την εκκλησία να έχει τον έλεγχο της σχέσεως. Έτσι, ο Δανιήλ παριστάνει τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους, ο οποίος αποτελεί την εικόνα του παπικού θηρίου, ως το βδέλυγμα της ερημώσεως. Η Γραφή προσδιορίζει την ειδωλολατρία ως βδέλυγμα, και όλη η ειδωλολατρία της παπικής εξουσίας παριστάνεται με το ειδωλολατρικό της σάββατο, το οποίο ο Ιωάννης αποκαλεί χάραγμα του θηρίου, και ο Δανιήλ αποκαλεί βδέλυγμα το ερημωτικόν.

Και από το ένα από αυτά εξήλθε ένα μικρό κέρασ, το οποίο μεγάλωσε υπερβολικά προς τον νότο, και προς την ανατολή, και προς την ένδοξη γη. Και μεγάλωσε έως τη στρατιά του ουρανού· και έριξε καταγής μερικούς από τη στρατιά και από τα άστρα, και τα καταπάτησε. Ναι, υψώθηκε ακόμη και έως τον άρχοντα της στρατιάς, και απ' αυτόν αφαιρέθηκε η παντοτινή θυσία, και ο τόπος του αγιαστηρίου του καταβλήθηκε. Και του δόθηκε στρατιά εναντίον της παντοτινής θυσίας εξαιτίας της παράβασης, και έριξε την αλήθεια καταγής· και ενήργησε, και ευοδώθηκε. Δανιήλ 8:9–12.

Θα εξετάσουμε αυτά τα εδάφια λεπτομερέστερα σε άλλο άρθρο, αλλά στο εδάφιο ένδεκα, η δύναμη που μεγάλυνθηκε εναντίον του Χριστού ήταν η ειδωλολατρική Ρώμη, όταν επιχειρήσαν να τον θανατώσουν κατά τη γέννησή Του και κατόπιν τελικώς το έπραξαν στον σταυρό. Το εδάφιο δηλώνει ότι «δι' αὐτοῦ» (η ειδωλολατρική Ρώμη), «ἀφηρέθη τὸ καθημερινόν». Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «ἀφηρέθη» είναι «gum» και σημαίνει «υψώνω και εξυψώνω». Η ειδωλολατρική Ρώμη θα ανύψωνε και θα εξυψώνει τη θρησκεία της ειδωλολατρίας, και αυτό ακριβώς έπραξε στην ιστορία. Γι' αυτό αποκαλείται «ειδωλολατρική» Ρώμη.

Το επόμενο εδάφιο προσδιορίζει ότι στην παπική Ρώμη δόθηκε «στράτευμα» (στρατιωτική ισχύς), το οποίο ήταν εναντίον ή επρόκειτο να υπερισχύσει του «καθημερινού» (του παγανισμού). Και αυτό επίσης είναι ιστορικό γεγονός, διότι στρατιωτική ισχύς χρησιμοποιήθηκε από τον παπισμό (αν και ποτέ δεν είχε δικό του στρατό), για να υπερικήσει τον περιορισμό που είχε θεθεί στην άνοδό του στην εξουσία. Η δύναμη εκείνη προερχόταν από την ειδωλολατρική Ρώμη. Η στρατιωτική ισχύς την οποία χρησιμοποίησε της δόθηκε μέσω «παραβάσεως», διότι η παράβαση που της επέτρεψε να ελέγχει τα στρατεύματα των βασιλέων που την τοποθέτησαν στον θρόνο κατά το έτος 538, ήταν η παράβαση του συνδυασμού εκκλησίας και κράτους. Πρώτα απευθύνεται ο λόγος στην ειδωλολατρική Ρώμη στο ενδέκατο εδάφιο, πληροφορώντας τον μελετητή ότι η ειδωλολατρική Ρώμη θα εγειρόταν εναντίον του Χριστού και ότι θα ύψωνε τη θρησκεία του παγανισμού.

Το επόμενο εδάφιο περιγράφει την παράβαση του συνδυασμού εκκλησίας και κράτους, η οποία επέτρεψε στον παπισμό να υπερνικήσει και να απομακρύνει τον περιορισμό που είχε ασκήσει εναντίον του η ειδωλολατρική Ρώμη. Η ιστορία επιβεβαιώνει την εφαρμογή και των δύο αυτών εδαφίων. «Το παντοτινό» αντιπροσωπεύει είτε την ειδωλολατρική Ρώμη, τη δύναμη που στάθηκε εναντίον του Χριστού, είτε τη θρησκεία του παγανισμού, η οποία είχε εξυψωθεί από την ειδωλολατρική Ρώμη. Το σύμβολο του «παντοτινού» ακολουθείται κατόπιν από τον παπισμό, καθώς προσδιορίζει την παράβαση εκκλησίας και κράτους, η οποία είναι εκείνη που ενδυναμώνει τον παπισμό με στρατό, ώστε να επιτελεί το ακάθαρτο έργο του. Η τρίτη χρήση του «παντοτινού» από τον Δανιήλ είναι η ερώτηση που παράγει την απάντηση, η οποία αποτελεί τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού.

Κατόπιν ήκουσα έναν άγιον να ομιλεί, και ένας άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον συγκεκριμένον άγιον που ωμιλούσε· Ἔως πότε θέλει διαρκέσει η ὄρασις περί της καθημερινῆς θυσίας και της παραβάσεως της ερημώσεως, ὥστε να παραδοθῶν και το αγιαστήριον και το στράτευμα εις καταπάτησιν; Δανιήλ 8:13.

Σε αυτό το εδάφιο τίθεται το ερώτημα πόσο θα διαρκέσει η ὄραση, ζητώντας έτσι μια απάντηση που να εκφράζει διάρκεια και όχι ένα χρονικό σημείο. Το ερώτημα δεν είναι σε ποια ημερομηνία θα εκπληρωθεί η ὄραση, αλλά ποια είναι η διάρκειά της. Το εδάφιο δεν ρωτά «Πότε;», αλλά ρωτά «Πόσο καιρό;» Η ὄραση αφορά τις ερημωτικές δυνάμεις του παγανισμού, που παριστάνεται ως «το παντοτεινόν», και του παπισμού, όπως παριστάνεται από την παράβαση του παπισμού η οποία συντελείται όταν αυτή πορνεύει με τους βασιλείς της γης. Αυτές οι δύο ερημωτικές δυνάμεις, του παγανισμού και κατόπιν του παπισμού, επρόκειτο να καταπατήσουν το αγιαστήριο και το στράτευμα επί χρονικό διάστημα «επτά καιρών».

Είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι η καταπάτηση του κυριολεκτικού αγιαστηρίου, η οποία άρχισε κατά τον καιρό της Βαβυλώνας και συνεχίστηκε έως την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από την ειδωλολατρική Ρώμη το 70 μ.Χ., πραγματοποιήθηκε από ειδωλολατρικές δυνάμεις από την αρχή της ιστορίας έως το τέλος. Επομένως, ήταν ο κυριολεκτικός ειδωλολατρισμός, στον πληθυντικό, που καταπάτησε το κυριολεκτικό αγιαστήριο και το κυριολεκτικό στράτευμα (τον λαό του Θεού). Αλλά ήταν η πνευματική Ρώμη που καταπάτησε την πνευματική Ιερουσαλήμ και το πνευματικό Ισραήλ.

Ἀλλὰ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἄφες ἔξω, καὶ μὴ αὐτὴν μετρήσης· διότι ἐδόθη εἰς τὰ ἔθνη· καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν θέλουσι καταπατεῖ τεσσαράκοντα δύο μῆνας. Καὶ θέλω δώσει εἰς τοὺς δύο μάρτυράς μου, καὶ θέλουσι προφητεῦσαι χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα ἡμέρας, ἔνδεδυμένοι σάκκους. Ἀποκάλυψις 11:2, 3.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν προφήτης-συνδεδεμένος κρίκος, ο οποίος προσδιόρισε την αλλαγή της θείας οικονομίας από το επίγειο αγιαστήριο στο ουράνιο, χωρίς να γνωρίζει το πλήρες εύρος του έργου του. Ο Παύλος ήταν προφήτης-συνδεδεμένος κρίκος, ο οποίος προσδιόρισε την αλλαγή της θείας οικονομίας από τον κατά γράμμα Ισραήλ (το στράτευμα) στον πνευματικό Ισραήλ. Η Ιερουσαλήμ που καταπατήθηκε επί σαράντα δύο μήνες ήταν η πνευματική Ιερουσαλήμ.

«Οι περίοδοι που αναφέρονται εδώ—σαράντα δύο μήνες» και «χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες»—είναι η ίδια περίοδος, αμφότερες αντιπροσωπεύοντας τον χρόνο κατά τον οποίο η εκκλησία του Χριστού επρόκειτο να υποστεί καταπίεση από τη Ρώμη. Τα 1260 έτη της παπικής υπεροχής άρχισαν το 538 μ.Χ. και, συνεπώς, θα έληγαν το 1798. Κατά τον χρόνο εκείνο, γαλλικός στρατός εισήλθε στη Ρώμη και αιχμαλώτισε τον πάπα, και αυτός πέθανε στην εξορία. Μολονότι λίγο αργότερα εξελέγη νέος πάπας, η παπική ιεραρχία δεν κατόρθωσε ποτέ έκτοτε να ασκήσει την εξουσία την οποία προηγουμένως κατείχε». *The Great Controversy*, 266.

Ο Παύλος προσδιόρισε ότι, κατά τη μετάβαση που έλαβε χώρα στην ιστορία του σταυρού, η πνευματική Ιερουσαλήμ, η οποία «είναι άνω», έγινε η πόλη που ο Θεός εξέλεξε για να θέσει εκεί το όνομά Του, και η κυριολεκτική Ιερουσαλήμ έπαυσε να είναι η Ιερουσαλήμ της βιβλικής προφητείας.

Διότι η Άγαρ είναι το όρος Σινά στην Αραβία και αντιστοιχεί στην Ιερουσαλήμ που είναι τώρα, και είναι σε δουλεία μαζί με τα τέκνα της. Αλλά η άνω Ιερουσαλήμ είναι ελεύθερη, η οποία είναι μήτηρ όλων ημών. Γαλάτας 4:25, 26.

Αυτή η αλήθεια είναι ουσιώδες να κατανοηθεί ορθώς, και η εσφαλμένη εφαρμογή της κυριολεκτικής Ιερουσαλήμ ως συμβόλου της βιβλικής προφητείας αποτελεί μέρος της πλάνης που κατασκεύασαν οι Ιησουίτες, προκειμένου να υπονομεύσουν την αλήθεια ότι ο πάπας της Ρώμης είναι ο αντίχριστος. Αυτή η ψευδής διδασκαλία γεννά μέσα στον αποστατημένο Προτεσταντισμό μια πεποίθηση που τους επιτρέπει να στρέφουν εσφαλμένως το βλέμμα τους προς το σύγχρονο εβραϊκό έθνος του Ισραήλ ως σύμβολο της προφητείας. Η κυριολεκτική Ιερουσαλήμ έπαυσε να είναι η Ιερουσαλήμ του Θεού κατά τον καιρό του σταυρού.

«Η πόλη της Ιερουσαλήμ δεν είναι πλέον ιερός τόπος. Η κατάρα του Θεού είναι επάνω της εξαιτίας της απορρίψεως και της σταυρώσεως του Χριστού. Ένα σκοτεινό στίγμα ενοχής βαρύνει επάνω της, και ποτέ πλέον δεν θα είναι ιερός τόπος έως ότου καθαριστεί με τα εξαγνιστικά πυρά του ουρανού. Κατά τον καιρό κατά τον οποίο αυτή η από την αμαρτία καταραμένη γη θα καθαριθεί από κάθε κηλίδα αμαρτίας, ο Χριστός θα σταθεί και πάλι επάνω στο Όρος των Ελαιών. Καθώς οι πόδες Του θα αναπαυθούν επάνω σε αυτό, αυτό θα σχισθεί στα δύο και θα γίνει μια μεγάλη πεδιάδα, ετοιμασμένη για την πόλη του Θεού». *Review and Herald*, July 30, 1901.

Η σημασία της διακρίσεως μεταξύ της κυριολεκτικής Ιερουσαλήμ και της πνευματικής Ιερουσαλήμ θα εξετασθεί καθώς θα μελετούμε την προφητεία του Χριστού περί του τέλους του κόσμου. Η τετάρτη φορά κατά την οποία ο Δανιήλ προσδιορίζει «την καθημερινήν» είναι στο ενδέκατο κεφάλαιο.

Και βραχίονες θέλουσι σταθή εκ μέρους αυτού, και θέλουσι βεβηλώσει το αγιαστήριον της δυνάμεως, και θέλουσι καταργήσει την παντοτεινήν θυσίαν, και θέλουσι στήσει το βδέλυγμα το ερημώνον. Δανιήλ 11:31.

Αυτό το εδάφιο προσδιορίζει το έργο της ειδωλολατρικής Ρώμης κατά την ενθρόνιση του παπισμού επί του θρόνου της γης το έτος 538. Οι «βραχίονες» αντιπροσωπεύουν τη στρατιωτική

ισχύ της ειδωλολατρικής Ρώμης, η οποία στάθηκε υπέρ του παπισμού αρχίζοντας με τον Χλωδοβίκο, βασιλιά των Φράγκων, το έτος 496. Διαφορετικοί Ευρωπαίοι βασιλείς εργάστηκαν για την εγκατάσταση του παπισμού μετά τον Χλωδοβίκο, αλλά το εδάφιο προσδιορίζει τέσσερα πράγματα που οι Ευρωπαίοι βασιλείς (βραχιόνες) έκαναν για τον παπισμό, αφού παρέβησαν διαμορφώνοντας συμμαχία εκκλησίας και κράτους με την πόρνη της Τύρου.

Αφού τάχθηκαν υπέρ του παπισμού, «μόλυναν» ή κατέστρεψαν την πόλη της Ρώμης, η οποία ήταν το σύμβολο της ισχύος τόσο της ειδωλολατρικής όσο και της παπικής Ρώμης. Η μόλυνση του εδαφίου πραγματοποιήθηκε επανειλημμένα στο πέρασμα των ετών, καθώς η πόλη της Ρώμης υποβαλλόταν σε συνεχείς στρατιωτικές επιθέσεις. Εκείνοι οι ευρωπαίοι βασιλείς (οι βραχιόνες) θα «αφαιρούσαν» επίσης «το καθημερινόν». Η εβραϊκή λέξη που αποδίδεται ως «αφαιρώ» στο εδάφιο αυτό δεν είναι «gum», όπως ήταν στο όγδοο κεφάλαιο. Στο εδάφιο αυτό, η λέξη που μεταφράζεται ως «αφαιρώ» είναι «sur», και σημαίνει απομακρύνω. Οι βραχιόνες των ευρωπαϊών βασιλέων θα απομάκρυναν την ειδωλολατρική αντίσταση στην άνοδο του παπισμού κατά το έτος 508. Έπειτα, κατά το έτος 538, εκείνοι οι βραχιόνες θα τοποθετούσαν τον παπισμό στον θρόνο της γης. Κατόπιν, στη Σύνοδο της Ορλεάνης, κατά το ίδιο εκείνο έτος, ο παπισμός εφήρμοσε νόμο περί Κυριακής.

Η Κυριακή ως ημέρα λατρείας είναι αυτό που η Αδελφή Ουάιτ αποκαλεί «ειδωλολατρικό» σάββατο, και η ειδωλολατρία είναι ο τέλειος βιβλικός ορισμός της λέξεως «βδέλυγμα». Κατά το έτος 538, οι βραχιόνες της ειδωλολατρικής Ρώμης έστησαν το βδέλυγμα της ερημώσεως.

«Όσοι θα υψώσουν και θα προσκυνήσουν το ειδωλολατρικό Σάββατο, μια ημέρα που ο Θεός δεν έχει ευλογήσει, ενισχύουν τον διάβολο και τους αγγέλους του με όλη τη δύναμη της από τον Θεό δοσμένης ικανότητάς τους, την οποία έχουν διαστρέψει σε εσφαλμένη χρήση. Εμπνεόμενοι από άλλο πνεύμα, το οποίο τυφλώνει τη διάκρισή τους, δεν μπορούν να δουν ότι η εξύψωση της Κυριακής αποτελεί εξ ολοκλήρου θεσμό της Καθολικής Εκκλησίας.» Selected Messages, βιβλίο 3, 423.

Η προφητεία και η ιστορία στηρίζουν την εφαρμογή που μόλις προσδιορίσαμε για το τριακοστό πρώτο εδάφιο. Όταν λέμε ότι η προφητεία στηρίζει αυτή την εφαρμογή, αναφερόμαστε στο γεγονός ότι υπάρχουν και άλλες προφητείες οι οποίες πραγματεύονται τα ίδια αυτά γεγονότα, χωρίς να τα εισάγουμε στη συζήτηση κατά την παρούσα στιγμή. Η πέμπτη και τελευταία φορά που ο Δανιήλ χρησιμοποιεί το «καθημερινόν» βρίσκεται στο δωδέκατο κεφάλαιο.

Και ἀπὸ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν θὰ ἀφαιρεθῇ ἡ παντοτινὴ θυσία καὶ στηθῇ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, θὰ εἶναι χίλια διακόσια ἐνενηκόντα ἡμέραι. Μακάριος ὁ ἀναμένων καὶ φθάνων εἰς τὰς χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε ἡμέρας. Δανιήλ 12:11, 12.

Η προφητεία και η ιστορία μαρτυρούν ότι κατά το έτος 508 η αντίσταση στην άνοδο του παπισμού ουσιαστικά έληξε, όταν το τελευταίο από τα τρία γεωγραφικά εμπόδια (οι Γότθοι) εκριζώθηκε, όπως προσδιορίζει το έβδομο κεφάλαιο του Δανιήλ.

Καθὼς ἐθεώρουν τοὺς κέρας, ἰδοὺ, ἀνέβη ἀνάμεσά τους ἕτερον μικρὸν κέρας, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου τρία ἀπὸ τὰ πρῶτα κέρατα ἐξεριζώθησαν· καὶ ἰδοὺ, εἰς τοῦτο τὸ κέρας ὑπῆρχον ὀφθαλμοὶ ὡς ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου καὶ στόμα λαλὸν μεγάλα. Δανιήλ 7:8.

Τα τρία κέρατα που αφαιρούνται απεικονίζονται επάνω στις δύο ιερές πλάκες, και όταν το τρίτο από εκείνα τα τρία γεωγραφικά εμπόδια εκδιώχθηκε από την πόλη της Ρώμης, κατά το έτος 508, η αντίσταση κατά της ανόδου της παπικής εξουσίας αφαιρέθηκε. Η εγκαθίδρυση στην οποία γίνεται αναφορά στο εδάφιο ένδεκα αντιπροσωπεύει τα τριάντα έτη μεταξύ 508 και 538. Προσδιορίζει τριάντα έτη κατά τα οποία ολοκληρώθηκε η προετοιμασία για την εγκαθίδρυση του ανθρώπου της αμαρτίας στον ναό του Θεού.

Η λέξη που μεταφράζεται ως «ἀφαιρεθῆναι» είναι επίσης «sur», η οποία σημαίνει ἀφαιρῶ, και το 508 ἡ ἀντίσταση ἐναντίον τῆς ἀνόδου τοῦ παπισμοῦ ἀφαιρέθηκε (ἐλήφθη ἀπὸ τὴ μέση). Ἀπὸ ἐκείνη τὴ χρονολογία, χίλια διακόσια ἐνενήντα ἔτη σᾶς φέρνουν στὸ 1798 καὶ στὸ θανάσιμο τραῦμα τοῦ παπισμοῦ. Χίλιες τριακόσιες τριάντα πέντε ἡμέρες σᾶς φέρνουν στὴν πρώτη ἀπογοήτευση καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου τῆς καθυστέρησεως, ἀκριβῶς στὸ τέλος τοῦ ἔτους 1843. Τὸ ἐδάφιο ὑπόσχεται εὐλογία σὲ ἐκείνους ποὺ «φθάνει» στὸ 1843. Ἡ λέξη «φθάνει» σημαίνει ἀγγίζω. Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ 1844 σηματοδοτεῖ τὴν πρώτη ἀπογοήτευση, ἀλλὰ ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ 1843 ἀγγίζει τὴν πρώτη στιγμή τοῦ 1844. Ἡ τελευταία ἡμέρα ἑνὸς ἔτους ἀγγίζει τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ ἐπόμενου ἔτους. Ἡ εὐλογία ποὺ συνδέεται μὲ ἐκείνη τὴ χρονολογία ἐπικυρώνεται ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὴν προφητεία.

Θα συνεχίσουμε στην επόμενη μελέτη την εξέτασή μας της σημασίας τοῦ «καθημερινοῦ» ὡς θεμελιώδους ἀληθείας.

«Όλα τα μηνύματα που δόθηκαν ἀπὸ το 1840 ἕως το 1844 πρέπει τώρα να προβληθοῦν με δύναμη, διότι υπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι που ἔχουν χάσει τον προσανατολισμό τους. Τα μηνύματα πρέπει να απευθυνθοῦν προς ὅλες τις ἐκκλησίες.

Ο Χριστὸς εἶπε: «Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ σας, διότι βλέπουν· καὶ τὰ ὦτα σας, διότι ἀκούν. Διότι ἀληθῶς σας λέγω, ὅτι πολλοὶ προφῆτες καὶ δίκαιοι ἄνδρες ἐπεθύμησαν νὰ ἰδοῦν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σεις βλέπετε, καὶ δὲν εἶδον· καὶ νὰ ἀκούσουν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σεις ἀκούετε, καὶ δὲν ἤκουσαν» [Matthew 13:16, 17]. Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ που εἶδαν τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἐθεάθησαν κατὰ τὰ ἔτη 1843 καὶ 1844.

«Τὸ μήνυμα ἐδόθη. Καὶ δὲν πρέπει νὰ υπάρξει καμία καθυστέρηση στὴν ἐπανάληψη τοῦ μηνύματος, διότι τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν ἐκπληρώνονται· τὸ τελικὸ ἔργο πρέπει νὰ γίνῃ. Ἐνα μεγάλο ἔργο θὰ ἐπιτελεσθεῖ σὲ σύντομο χρόνο. Ἐνα μήνυμα θὰ δοθεῖ σύντομα κατὰ τὸν διορισμὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο θὰ διογκωθεῖ σὲ δυνατὴ κραυγὴ. Τότε ὁ Δανιὴλ θὰ σταθεῖ στὸν κλῆρο του, γιὰ νὰ δώσει τὴ μαρτυρία του.» Manuscript Releases, τόμος 21, 437.